

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 649/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Mikulovou, M. R. Štefánika 5, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 288/2017 a jeho uznesením z 28. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 288/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 28. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 476/2007 proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie sumy 3 515,80 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania špecifikovaných pozemkov žalovaným bez úhrady. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 6. júna 2017 tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sumu 643,87 € s príslušenstvom. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 27 %.

Proti rozsudku okresného súdu – proti výroku o náhrade trov konania – podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. septembra 2017 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania potvrdil a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd napriek jeho úspechu v spore *„čo do právneho titulu, výmery žalovaným užívaných pozemkov a obdobia na vydanie bezdôvodného obohatenia, sťažovateľovi nepriznal trovy konania. Krajský súd vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu sporových strán vzhľadom na výšku kontrolným znaleckým posudkom stanovený výpočet bezdôvodného obohatenia. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozpore s objektívnou realitou a nepresvedčivo. Súd mal pri úvahe o trovách konania prihliadať na skutočnosť, že výška náhrady trov konania závisela od znaleckého posudku.“*

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Sťažovateľ podával žalobu... na základe tej skutočnosti, že v predchádzajúcom období od 03. 11. 2003 do 03. 11. 2005 žaloval toho istého žalovaného za užívanie toho istého predmetu užívania, pričom výšku bezdôvodného obohatenia Okresný súd v Žiline v konaní sp. zn. 7 C 265/2005 právoplatne určil tak, že dosiahnuteľné nájomné určil ako

obvyklé v mieste a čase sumou 81,60 Sk/m² (2,709 €/m²) vychádzajúc zo Zmluvy o nájme ďalšieho nájomcu v areáli [REDACTED], kde sa pozemky sťažovateľa nachádzajú.

Okresný súd v Žiline vo veci výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia mal k dispozícii Znalecký posudok znalca [REDACTED], [REDACTED] z oboru stanovenia všeobecnej hodnoty zastavaných pozemkov parciel [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 18. 01. 2008, ktorým stanovil znalec výšku dosiahnuteľného nájmu v r. 2005 sumu 94,47 Sk/m² (3,146 €/m²). Tento Znalecký posudok zaslal súdu sťažovateľ dňa 19. 12. 2008. V konaní si dal vypracovať Znalecký posudok na stanovenie všeobecnej hodnoty dosiahnuteľného nájmu aj žalovaný, pričom v Znaleckom posudku č. [REDACTED] zo dňa 01. 03. 2008 stanovil znalec z uvedeného oboru [REDACTED], [REDACTED] výšku dosiahnuteľného nájmu sumu 74,98 Sk/m² (2,488 €/m²). Výšku dosiahnuteľného nájmu nariadil zistiť Okresný súd v Žiline ustanovením znalkyne [REDACTED], [REDACTED] ktorá v Znaleckom posudku č. [REDACTED] určila dosiahnuteľný nájom na sumu 2,633 €/m².

V ďalšom konaní nariadil Okresný súd v Žiline vypracovanie kontrolného znaleckého posudku a ustanovil Ústav [REDACTED]. Kontrolný Znalecký posudok [REDACTED] zo dňa 28. 05. 2015 stanovil všeobecnú hodnotu nájmu za rok 2005 na 0,595 €/m², za rok 2006 sumou 0,868 €/m² a za rok 2007 sumou 1,169 €/m², teda stanovil výšku dosiahnuteľného nájmu prekvapivo 5 krát nižšie v €/m² ako všetky znalecké posudky v súdnom konaní predložené.

Prvoinštančný Okresný súd v Žiline rozhodol tak, že stanovil výpočet výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov podľa kontrolného znaleckého posudku rozsudkom zo dňa 12. 04. 2016 a určil výšku bezdôvodného obohatenia pre sťažovateľa na 638,84 € s prísl.

Na základe odvolania sťažovateľa voči takémuto rozsudku odvolací Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31. 01. 2017 prvý výrok rozsudku Okresného súdu v Žiline potvrdil (nájom za pozemky pod výrobnými halami) a výrok, ktorým bol zvyšok žaloby sťažovateľa prvoinštančným súdom zamietnutý zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie.

Rozsudkom Okresného súdu v Žiline zo 06. 06. 2017 bol sťažovateľovi priznaný aj nárok za užívanie prístupových ciest k výrobným halám, podľa pokynu nadriadeného Krajského súdu v Žiline, vo výške 643,87 € s prísl.

Sťažovateľ bol teda úspešný z titulu vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému za užívanie pozemkov v jeho spoluvlastníctve v celej uplatnenej výmere (pozemky pod halami a prístupové cesty k nim) a časového obdobia od 30. 11. 2005 do 30. 11. 2007.

Keďže prvoinštančný súd vypočítal výšku bezdôvodného obohatenia z kontrolného znaleckého posudku, výška bezdôvodného obohatenia bola spolu 1.282,71 € namiesto sťažovateľom uplatnených 3.515,80 €. Z uvedených súm vypočítal súd pomer úspechu a neúspechu žalobcu a z rozdielu priznal trovy konania žalovanému vo výške 27 %...“

Sťažovateľ tiež poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017 z 8. februára 2017, z odôvodnenia ktorého „*vyplýva, že nová právna úprava v C. S. P. zásadne nevyučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nároku na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.*

Sťažovateľ je toho názoru, že jeho súdne konanie je príkladom nespravodlivosti v uvedenom ohľade, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku...

Sťažovateľ uplatnil nárok z titulu bezdôvodného obohatenia a bol úspešný ohľadne právneho titulu, žalovaného obdobia i výmery žalovanej plochy. Výsledok sporu je však taký, že len trovy konania ďaleko presiahnu dosiahnutú sumu bezdôvodného obohatenia.

Sťažovateľ poukazuje aj na to, že žalovaný v spore od roku 1996 podnikal na jeho pozemkoch bez toho, aby mal najmenšiu snahu zaplatiť sťažovateľovi nájomné alebo sa dohodnúť na odkúpení pozemkov. Za nespravodlivé považuje aj to, že jeho majetkové práva chránené Ústavou boli pošliapované a domáhať sa svojich nárokov musel v dvoch súdnych konaniach. Táto okolnosť ho donútila svoje spoluvlastnícke podiely nakoniec predať.

... Krajský súd sa nijako nevyporiadal s námietkami sťažovateľa ohľadne výšky trov konania vzhľadom na skutočnosť, že výsledok závisel od znaleckého posudku...“.

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho

uznesením z 28. septembra 2017, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ si tiež uplatnil právo na úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 28. septembra 2017 bolo porušené „*Základné právo... upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti, ako aj z toho, že sťažovateľ zjavne nenamieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy a nenamieta ani porušenie čl. 46

ods. 4 ústavy, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade,

ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd napadnutým uznesením z 28. septembra 2017 rozsudok okresného súdu zo 6. júna 2017 vo výroku o náhrade trov konania potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia krajský súd uviedol:

„7. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že ani nová právna úprava civilného procesu (CSP) nevyučuje osobitný režim posudzovania úspechu v spore a o nároku na náhradu trov konania v prípadoch, kedy výška plnenia závisela od znaleckého posudku, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a bez argumentov, nakoľko žalobca v tomto smere neuviedol žiadne ustanovenie CSP, ktoré by malo oporu ohľadne tohto jeho tvrdenia.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že v predmetnom spore bol plne úspešný, čo do výmery, za ktorú si od žalovaného nárokoval bezdôvodné obohatenie i čo do časového obdobia, za ktoré bezdôvodné obohatenie žiadal. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že žalobca v žalobe i v ďalšom konaní tvrdil, že žalovaný z jeho parciel [REDAKOVANÉ] neoprávnene užíval plochu o výmere [REDAKOVANÉ]. Súd prvej inštancie predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 12. 04. 2016, č. k. 13 C/476/2007-502 ustálil, že žalovaný neoprávnene užíval z parcele [REDAKOVANÉ] a keďže žalobca bol spoluvlastníkom tejto parcele v podiele 1/2-ici, neoprávnene užíval vo vzťahu k žalobcovi len [REDAKOVANÉ]. Čo sa týka parcele [REDAKOVANÉ] žalovaný vzhľadom na podiel žalobcu v tejto parcele – [REDAKOVANÉ] užíval len [REDAKOVANÉ] t. j. z obidvoch parciel len [REDAKOVANÉ] za ktorú plochu bola žalobcovi vyššie označeným rozsudkom priznaná suma vo výške 638,84 eur s príslušným úrokom z omeškania. Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvej inštancie týmto napadnutým rozsudkom ustálil, že žalovaný neoprávnene užíval z parciel [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pričom podľa výšky spoluvlastníckeho podielu žalobcu v týchto dieloch išlo o plochu [REDAKOVANÉ] (diel č. [REDAKOVANÉ], diely č. [REDAKOVANÉ]). Z uvedeného teda vyplýva, že podľa skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie i tohto

napadnutého rozsudku bola ustálená plocha pripadajúca na žalobcu a zároveň plocha, ktorá bola neoprávnene užívaná žalovaným na výmeru [REDACTED]. Z uvedených zistení teda vyplýva, že žalobca požadoval od žalovaného bezdôvodné obohatenie za užívanie plochy [REDACTED] no v konečnom dôsledku mu bolo priznané bezdôvodné obohatenie voči žalovanému len za neoprávnene užívanie plochy [REDACTED]. Z vyššie uvedeného možno potom uzavrieť, že žalobca bol v predmetnom spore síce úspešný, čo do žalovaného časového obdobia, ale zjavne neúspešný, čo do výmery plochy, za ktorú bezdôvodné obohatenie požadoval.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia vyhodnotil odvolaním napadnutý v poradí tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto ho v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu (súdu prvej inštancie) a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd vychádzal aj z toho, ako bolo odôvodnenie rozsudku okresného súdu zo 6. júna 2017 vymedzené v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu.

Okresný súd v rozsudku zo 6. júna 2017 odôvodnil výrok o náhrade trov konania s odkazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), „v zmysle ktorého súd prizná strane sporu náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. V prejednávanej veci posudzoval pomer úspechu strán vo vzťahu k nároku

uplatnenému v celkovej výške 3.515,80 eur, ktorého nároku sa žalobca domáhal podanou žalobou. Žalobcovi bol priznaný nárok spolu vo výške 2.282,71 eur (suma 643,87 eur prvým výrokom napadnutého rozsudku + suma 638,84 eur, v poradí prvým výrokom predchádzajúceho rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13 C/476/2007-502 zo dňa 12. 04. 2016, ktorý nebol odvolaní napadnutý. Podľa procesného výsledku v konaní vyššie označená suma priznaná žalobcovi predstavuje jeho úspech, v časti nepriznanej sumy 2.233,09 eur s príslušenstvom predstavuje táto suma neúspech žalobcu. V percentuálnom vyjadrení potom úspech žalobcu predstavuje 36,50 % a neúspech 63,50 %, t. j. čistý úspech žalovaného v prejednávanej veci predstavuje 27 %. Z uvedených dôvodov priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 27 %.“.

Vzhľadom na obsah sťažnosti a na námietky sťažovateľa, ktoré smerujú výlučne voči rozhodnutiu krajského súdu o náhrade trov konania, ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom. Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). V súvislosti s nastolenou problematikou ústavný súd stabilne judikuje, že iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by totiž mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. IV. ÚS 170/08, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 64/09, IV. ÚS 182/09, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania považuje za integrálnu súčasť civilného procesu a patrí v zásade všeobecnému súdu. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie

z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Problematika náhrady trov konania by takto mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016).

Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd pripúšťa, že ani nová právna úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (I. ÚS 56/2017). Tomuto záveru podľa názoru ústavného súdu nebráni ani absencia výslovnej právnej úpravy v Civilnom sporovom poriadku zhodnej so skoršou úpravou v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Uvedené je však vecou aplikácie a výkladu relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku všeobecnými súdmi pri rozhodovaní o trovách konania v konkrétnej veci.

V aktuálne prerokúvanej veci ústavný súd považoval za relevantné, že krajský súd v napadnutom uznesení konkrétne špecifikoval povahu a mieru neúspechu sťažovateľa vo veci samej. Z analýzy krajského súdu vyplýva – v spojení so závermi okresného súdu – že sťažovateľ bol neúspešný vo vzťahu k výške plnenia – ktoré bolo závislé od znaleckého posudku, rovnako tak však neúspech sťažovateľa spočíval v uplatnení plnenia

(bezdôvodného obohatenia) za užívanie výrazne vyššej výmery pozemkov (sťažovateľ uplatnil plnenie za užívanie plochy 1 630 m² – úspech mal len v rozsahu 684,99 m²).

Ústavný súd takto po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že právne závery krajského súdu v spojení so závermi okresného súdu sú logické, rešpektujú účel príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Napadnuté uznesenie krajského súdu a právne závery v ňom uvedené možno vnímať ako jedno z možných a ústavne akceptovateľných riešení uvedenej procesnej situácie pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. júna 2017 vo výroku o náhrade trov konania, preto právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2018